SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 8 | 15. APRIL 1920 | 69. AARGANG

LOGAN TEMPEL.

Næppe var St. George Tempel blevet færdigt og taget i Brug til de hellige Handlinger, hvortil det var blevet bygget, for der blev taget fat paa at opfore et andet Tempel. Denne Gang i Logan i den nordlige Del af Utah. St. George Tempel blev indviet den 6. April 1876, og Arbejdet paa Logan Tempel blev begyndt den 19. September samme Aar.

Tempelpladsen blev indviet den 17. Maj 1877 under Ledelse af Præsidentskabet for Kirken og de tolv Apostle. Præsidentskabet var: Præsident Brigham Young, John W. Young og Daniel H. Wells. John Taylor, Præsident for de Tolv, Orson Pratt og andre af Apostlene var til Stede. Indvielsesbønnen blev opsendt af Orson Pratt, hvorefter John W. Young brod Grunden og gravede den forste Spadefuld Jord op.

Præsident Brigham Young, Daniel H. Wells og John Taylor holdt hver en kort Tale. Præsident Young sagde:

»Vi har indviet denne Plet, paa hvilken vi haabe at rejse et Tempel, hvori vi kan administrere Guds Huses Ordinancer. I dette Hus haaber vi, naar det er fuldendt, at nyde Præstedommets Velsignelser og modtage vore Salvelser, Begavelser og Beseglinger. Broder vil blive beseglet til Broder for at fortsætte Ledene og gore den Kæde fuldkommen, der forer fra os tilbage til Fader Adam. Dette er Formaalet med det Tempel, som vi er i Begreb med at bygge paa dette Sted. Vi forlanger, at Brodrene og Søstrene af alle deres Kræfter

skal tage fat paa at bygge dette Tempel, og alle, lige fra Arkitekten til den Dreng, der bærer Drikkevandet til de Mænd, som arbejder paa Bygningen, maa forstaa, at Betaling er der ikke Tale om.

Vi vil bygge et Hus til os selv, og vi venter, at Brodrene og Sostrene, Nabolag efter Nabolag, Ward efter Ward vil møde op med deres Andel Arbejdere her og udføre det Arbejde, der vil blive dem paalagt af deres Foresatte.

Man kan kalde det et materielt Arbejde, men det angaar baade vor, vore afdøde Venners og kommende Generationers Frelse.

Vi kan føre dette Værk til Ende ved Arbejde uden Byrde for os selv, hvis vore Hjerter er i Arbejdet, og vi vil blive velsignet overmaade ved at gøre det, og vi vil være bedre stillet i timelig Henseende, naar det er fuldendt, end da vi begyndte det, og bedre end vi vilde være, hvis vi ikke byggede det.

Vor Tid er Herrens, men vi har Lov til at lede Brugen af den efter vort eget Forgodtbefindende. Naar Brodrene kommer for at arbejde paa dette Tempel, kan de vente at blive velsignet af Herren i Forhold til deres Tro.«

TALE AF ÆLDSTE B. H. ROBERTS.

Mine forsamlede Venner. Det Arbejde, i hvilket de Sidste Dages Hellige er delagtige, er i Sandhed skønt og ædelt i sin Natur og følgelig beregnet paa at inspirere den tænkende Mand og Kvinde til at udføre en Mission paa Jorden, som vil give dem sand Glæde og Lyksalighed. Det er i Virkeligheden stort og værdifuldt for dem, som gør sig bekendt dermed.

I mange af de Aabenbaringer, som er givet til Profeten Joseph Smith forend Kirkens Organisation, vil I finde følgende Udtalelse: »Et stort og underfuldt Værk er i Færd med at gaa frem iblandt Menneskenes Børn,« og paa andre Steder i disse Aabenbaringer finder vi følgende: »Hvor stort kende I ikke.« Engelen Moroni besøgte Joseph Smith gentagne Gange og overdrog ham tilsidst de nephiske Optegnelser, som han oversatte ved Guds Gave og Kraft. Disse betydningsfulde Skatte og himmelske Tilkendegivelser blev anbetroede til Profeten Joseph Smith og nogle af hans, paa den Tid fortrolige Venner, Hyrum Smith, David Withmer og Martin Harreis. En kort Tid derefter besøgte Johannes den Døber — under Bestyrelse af Peter, Jacob og Johannes — Joseph Smith og Oliver Cowdery og lagde sine Hænder paa

LOGAN TEMPEL.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/stjerne6908dan

deres Hoveder og ordinerede dem til det aaroniske Præstedømme, hvilket gav dem Rettighed til at prædike Omvendelse til denne Generation og døbe alle dem, som omvender sig fra Uretfærdighed til Syndernes Forladelse.

I Løbet af samme Aar besøgte Fortidens Apostle Peter, Jacob og Johannes, hvilke holdt Nøglerne til Præsidentskabet af det hellige Præstedomme, medens de vandrede paa Jorden, Joseph Smith, denne Husholdnings store Profet, og beseglede paa ham Apostelskabets Myndighed. Saaledes havde han ikke alene Fuldmagt til at prædike Omvendelse og døbe til Syndernes Forladelse men ogsaa til at administrere den Helligaands Gave, samt Rettighed til at ordinere sine trofaste Brødre til Højpræster, Halvfjerds, Ældster, ja selv Apostle, med et Ord: at organisere og opbygge den Forstefødtes Forsamling og Menighed paa Jorden. Disse Mænd, som formedelst Profeten Joseph var ordineret til Præstedømmet, gik frem iblandt Folket og forkyndte disse glade Tidender samt administrerede de frelsende Ordinancer, og deres Hjerter var inspicerede ved den Kraft, som kommer fra det Høje, ja, de følte Guds Aands Indflydelse brænde i deres Barm, naar de bar Vidnesbyrd om Guds Almagt, ogsaa andre følte og fornam den Kraft og behagelige Virkning indtil deres hele Sjæl var fyldt med Tro, saa at de formedelst denne Overbevisning adlød det himmelsendte Budskab. Uagtet alle disse Meddelelser fra Lysets Kilde, som i Sandhed var mere end selv de mest fremstaaende Forskere havde vovet at haabe for, — dette Værk var dog i sin Barndom og havde kun begyndt at ove og udfolde sin underlige Indflydelse paa Jorden, ja, dets Højde og dets Dybhed.

I Aaret 1835 begyndte Profeten Joseph Smith at tale til Kirken om at ordinere Apostle og Halvfjerds. For at indtage disse Embeder blev Mænd indkaldte, der havde udvist Nidkærhed for dette Værk. Det synes mig, som om Kirken fra den Tid modtog en større Grad af Aanden til at sprede Evangeliet og administrere dets Kraft. Disse Mænd gik ud iblandt Folket i de Forenede Stater og forkyndte det glade Budskab. Mange af dem besøgte Canada, og derfra spredte Evangeliet sine lysende Straaler til England og de omkringliggende Lande. Denne Kirkes Missionærer har besøgt næsten alle Nationer paa Jorden, ikke engang de golde nordiske Lande, hvor Bjergene er prydede med evig Sne, og den brændende Zone i Syd, var for meget for deres Tro og Udholdenhed. Hvor som helst de gik, vandt de ædle Sjæle for Sandheden, og Kirken tiltog hurtigt i Medlemsantal saavel som i Indflydelse. Dog Storheden af dette Værk var ikke umiddelbart udfoldet, uagtet Kirken var fuldstændig organi-

seret med de forskellige Grader af det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden.

Efter at Kirtlands Tempel var opfort og saaledes et Sted beredt for de himmelske Sendebude, hvor de kunde aabenbare sig til Jesu Kristi Kirke paa Jorden, kom de med Noglerne af de forskellige Uddelinger, i hvilke de levede. Elias, Esaias — ja, selv Frelseren besogte dette Tempel og tilkendegav deres Tilfredshed med og Antagelse af dette Hus, som var bygget til den Højestes Navn, og dog for en Tid syntes det, som om disse Engles Mission ikke var af nogen særdeles Betydning; men da Lyset frembrod og Guds Herlighed hvilede over Templet og Kirkens Ældster fik deres Forstand aabnet for denne store Uddeling, formedelst Kraften af det hellige Præstedomme gennem Profeten Elias og andre, kom de til en mere moden Erkendelse af det Faktum, at Jesu Kristi Evangelium ikke var indskrænket til den korte Tidsperiode, i hvilken Jorden var bestemt til at gennemgaa sin timelige Provestand, men at kommende Tidsaldre og Evigheder i Folge Guds Vilje, Kraften og Magten af Frelserens store Plan skulde virke paa alle Guds Born til deres evige Forlosning og Ophojelse.

Der henrandt ikke saa meget lang Tid, for vi lærte at forstaa denne vor himmelske Faders trosterige og glædelige Beslutning, at der fremdeles var Forhaabning for vore hedengangne Fædre, som levede paa Jorden under hvad vi kalder de morke Tidsperioder, da Evangeliets livgivende Straaler ikke oplyste den menneskelige Horisont; thi Frelsensplanen er altomfattende og vil finde alle Guds Born i hvilken som helst Sfære de end monne befinde sig. Uagtet de her i Livet har nedbojet sig for Billeder, som de dannede med deres egne Hænder, eller ikke haft Anledning til at annamme det sande og Rette, saa vil Guds Evangelium finde dem, formedelst det hellige Præstedomme, som vil administrere til dem Livets evige Plan og derigennem vil modtage Trost, Raad, Formaning og Undervisning i alt, som er ædelt, skont og godt.

Efter at Fortidens Profeter, Apostle og Mænd, som var sendte af Gud, gik paa den anden Side af Sloret, satte de sig ikke ned i Rolighed og Mag, som om deres Mission skulde aldeles være til Ende med at gore godt for deres himmelske Fades Born. Vi har læst, at Noglerne til den Myndighed, de besad, medens de var her paa Jorden, holder de ogsaa der og administrerer fremdeles til Saliggorelse for deres Medmennesker. Vi har lært at blive Medarbejdere med dem og at bygge Templer til Guds Ære, for i disse at udfore det timelige Arbejde for vore hedengangne Slægtninger og Venner, som

har forladt denne Verden uden Kundskab om Evangeliet, nemlig Daab, Haandspaalæggelse og Ordination.

Jeg ønsker at vide, om ikke disse ophojede Principper har draget det Slor til Side, som skiller os fra den evige Verden og bragt os ind i en nærmere og mere fortrolig Kommunikation med den? Det synes til mig, naar jeg overtænker dette store og herlige Arbejde, som udfores paa den anden Side af Grænsen af dette Liv, at vor Kundskab og Forstaaelse om det, er i Lighed med den Idé, som vi danner os om et Isbjerg i det store Hav. Det er almindeligt antaget, at ni Tiendedele af denne flydende Ismasse ligger under Vandfladen, og er saaledes skjult for vore Øjne. De, som har set disse gigantiske Isbjerge flyde ned over det store Verdenshav, erindrer, at den Del, som er synlig over Havets Flade, kun er en Tiendedel af den store Masse. Saaledes er det med det Arbejde, i hvilket vi er delagtige. Det ringe Arbejde, som vi udfører her i Livet, er kun som Toppen af det store Isbjerg i Sammenligning med den Del af det, som er skjult af vor Synskreds.

Ved Englenes Besog blev Kundskaben om Guds store og herlige Værk mere udfoldet for vore Øjne. Vore Fædre for Generationer tilbage i Tiden var kun forenede i Ægteskabets Baand indtil Doden skilte dem ad. Men formedelst det Lys og den Kundskab, som Herren den Almægtige har aabenbaret til sine udvalgte Tjenere, og de Nogler, som er gengivet, har vi lært, at Forening med Fader og Moder samt Barn kan finde Sted, som Dodens kolde Haand aldrig kan oplose, men vil kun foraarsage Adskillelse for en lille Tid, og i Evigheden vil de nyde hverandres Gensyn og Selskab for aldrig mere at skilles. Vi har fremdeles lært, at de selskabelige Folelser og den Kærlighed, som binder Familien tilsammen her, vil eksistere og forædles i Evigheden mellem Fædre og deres Efterkommere, ja, de vil bidrage til at foroge Lykke, Glæde, Harmoni og Lyksalighed gennem Evighedens uendelige Tidsaldre; at Privilegiet til at foroges og formeres er ikke indskrænket til den korte Tid eller de faa Aar, som en af vore Skribenter saa yndig siger: — »saa længe som der findes Elementer i Naturens uudtommelige Forradshus, saa længe der findes Plads i det ubegrænsede Rum, saa længe som Kærligheden svulmer i Guds skonneske Skabnings (Kvindens) Barm, — saa længe skal Guds Sonner og Dotre leve i hverandres Selskab og foroges, og deres Kongeriger forenet med den Almægtiges fremadskridende Myriader af Himmellegemer, skal evigt foroge den store Elohims Magt, hans Regering og Herlighed.«

Herren har sagt: »Et stort og underfuldt Værk er i Færd

med at blive introduceret til Jordens Indvaanere,« og om vi har undersogt de Aabenbaringer, som han har givet, saa forstaar vi, at mange af dem allerede er opfyldte, og derved har Herren udvist sin Trofasthed til de Lofter, som han har givet til sit Folk.

Vi er, uagtet alle disse Undervisninger, ligesom Born, der leger ved Havets Bred og kun har samlet nogle faa af Dybets Kostbarheder paa Stranden; men lad mig sige: at Oceanets Majestæt og Omfangsrighed endnu ligger foran os uudforsket og ukendt. Saaledes er ogsaa Guds herlige Værk, saa vidt som det er udfoldet for os, hvis jeg forstaar det ret. I Udviklingen af Guds Hensigter paa Jorden og Himmelens Intelligence forenet dermed, er en ypperlig Erfaring blevet givet til de Hellige. Guds Beslutninger er ikke blevet standset men har gaaet fremad, uagtet den store Opposition, som har gjort sig gældende indtil denne Dag. Vore Idrætter er kronet med Fremgang. Mange, som kun har overfladisk Bekendtskab med vor Historie, vil sandsynligvis tvivle derpaa. De vil sporge: Havde I Fremgang i Missouri, hvorfra Kirken blev uddrevet? Havde I Fremgang i Nauvoo, hvorfra I ogsaa blev fordrevne? Har I haft Fremgang i Utah, hvor Eders Fjender i mange Retninger har triumferet over Eder? Jeg svarer: Ja, vi har haft Fremgang i det Forbigangne, og vi har Fremgang nu.

Lad mig for at illustrere denne tilsyneladende kritiske Stilling, som jeg har taget, henlede Eders Opmærksomhed paa nogle faa Tildragelser i Historiens store Drama. Der blev givet til Patriarken Joseph, Jacobs Son, da han kun var en Yngling, mange herlige Syner. Jeg ønsker at minde Eder om nogle af dem: Han havde en Drom om Hostens Tid, og han saa Negene blive samlet tilsammen, samt at hans Brodres Neg kom og bojede sig for hans Neg. Ved en anden Lejlighed saa han Solen, Maanen og Stjernerne boje sig for ham. Da han gav Underretning om dette, blev hans Brodre saa forhærdede paa ham, at de ved en passende Lejlighed, da de var fjernede fra deres Faders Hus, fangede ham og sagde: »Lad os sælge denne Drommer.« De forstod tilsyneladende, at Opfyldelsen af deres Broders Dromme vedrorte dem; derfor sagde de: »Lad os nu tilintetgore denne Drommer, at vi ikke skulde blive hans Undersaattere.« Efter at Joseph var fanget solgte de ham til Ismaeliterne, af hvilke han blev fort til Ægypten, hvor han kom i Unaade og blev kastet i Fængsel. Var dette nogen Triumf for ham? Udviste dette nogen glimrende Fremtid for Ære, Magt og Indflydelse over hans Medmennesker? Og hvorledes endte det? Jo, det Onde, som hans Brodre havde i Sinde at gore ham,var i Virkeligheden

et Middel til at paaskynde Opfyldelsen af det, som de sogte at undgaa. Han blev solgt til Ægypten som en Slave, men Gud var med ham og gav ham Naade og Yndest i det hele Land, indtil han blev udvalgt af Kongen til at være Administrator i alle Ting henhorende til det den Gang mægtigste Kongerige paa Jorden.

Eftersom Tiden skred fremad, blev Drommene opfyldte. Hans Brodre kom til Ægypten og bojede sig ned for ham, ja, selv hans Fader kom til ham paa Alderdommens Dage for at modtage Vederkvægelse, imedens han levede saa at sige i Livet Aftendæmring. Nu vil vi sporge: Havde Joseph Fremgang paa sin Vandring? Ja, uagtet disse mange Besværligheder, som han havde at gennemgaa, sejrede han dog, formedelst Trofasthed, tilsidst.

Havde Jesus, Verdens Frelser, Fremgang her paa Jorden? Han kom og var hyldet af nogle som »Jodernes Konge«. Han fortalte Folket, at han var Guds Son, at han var den, om hvilken Profeterne havde talet, at han var Verdens Frelser og sande Lys; men dog forkastede de ham. De lagde Snarer for hans Fodder og bevogtede ham i alle hans Foretagender samt sogte at fange ham i Ord, og tilsidst lykkedes det dem at finde en Forrædder, som vilde overantvorde ham i deres Hænder. Efter at Dommen var udtalt over ham, satte de en Tornekrone paa hans Hoved samt spyttede ham i Ansigtet, og for endnu yderligere at bespotte ham, blev han ifort et Purpurklæde, hvilket paa den Tid var et Symbol paa Royalitet. Vi vil sporge i Betragtning af dette: Havde Jesus nogen Fremgang? Derefter forte de ham til Pontius Pilatus og fordrede, at han skulde sanktionere Dodsdommen, som allerede var udtalt over ham. Pilatus var kujonagtig nok til at opfylde deres Ønske, og som en Folge blev Verdens Frelser og Forloser hængt paa Korset. For endnu yderligere at fornedre og ydmyge ham korsfæstede de to Rovere, den ene ved hans hojre, og den anden ved hans venstre Side. Hvad var alt dette? Mine Venner, det var Opfyldelsen af den Mission, hvilken han forud var beskikket til at udfore. Naar han under Dodsangsten udraabte: »Det er fuldbragt«, gik hans Aand triumferende ud af det lidende Legeme og ind i en anden Sfære for der at fortsætte den Mission, som han havde paataget sig. Saaledes opfyldes i Ordets fulde Mening Hensigten med hans Komme til denne Verden: At hans Blod maatte forsone for manges Synder, og at han kunde blive »Opstandelsen og Livet«. Fremdeles: at hans Aand frit kunde bevæge sig i Dodsriget og der aabne Fængslets Dore ved at forkynde glade Tidender til dem, som var i Fangenskab. Var dette ikke Fremgang? Var ikke alt dette Triumf? visselig det var;

og ligeledes vil det blive med de Sidste Dages Hellige, uagtet de maa vandre paa tornebestroede Stier.

Jeg tror ikke, de Sidste Dages Hellige nærer nogen Frygt med Hensyn til Guds Riges Oprettelse paa Jorden og dets endelige Bestemmelse. For Eksempel: naar Joseph Smith var kastet i Liberty Fængsel, naar hans Sjæl var nedbojet med Ængstelse, naar hans Folk var drevet fra deres yndige Hjem, naar han var nær ved at segne under Byrdens haarde Tryk, saa anraaber han indenfor Fængslets skumle Mure den Almægtige om at faa Aarsagen at vide til al denne Forfølgelse og fik til Svar, at alle Genvordigheder, som han og hans Folk gennemgik, skulde endelig blive til deres evige Gavn og Lyksaliggørelse i de celestiale Verdener.

(Fortsættes.)

KEND DIG SELV.

At kende sig selv er en af de første Betingelser for Fremgang og Udvikling, baade paa det fysiske og det intellektuelle Omraade, og det er ligesaa nødvendigt, som det er for en Sofarende at vide, hvor han er, naar hans Skib har været borte fra Land nogle Dage eller Uger. Hvad vilde man tænke om en Kaptajn, som prøvede paa at føre sit Skib uden at gøre Bestik? Mange Mennesker er netop i en saadan Stilling, de lader Tiden gaa uden at have et klart Begreb om, hvorhen Livets Strøm fører dem. Det er af større Betydning at kende sig selv end at være bevandret i de forskellige Videnskaber eller at være bekendt med andre Menneskers Biografi eller de forskellige Folkeslags Historie.

Disse Kundskaber kan jo være gode Vejvisere paa vor Livsvandring, men for at faa den fulde Nytte af disse Eksempler maa vi først kende os selv for paa en fornuftig Maade at kunne sammenligne vort Liv med de forskellige Personligheders, og vi vil saaledes uden Vanskelighed være i Stand til at beregne, hvorhen vore Handlinger fører os.

Vor Frelser staar som et lysende Eksempel for os i denne Henseende, idet han umiddelbart efter Daaben udsatte sig for de mest alvorlige Prøver for at udfinde, om han kunde betro sig til det store Arbejde, som han havde paataget sig at udføre paa den Tid, da »Morgenstjernerne sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde«. Vi finder ham paa et af de højeste Bjerge i Judæa, hvor han lytter til sin Modstanders (Lucifers) lokkende og smigrende Tilbud, der vistnok vilde have været fristende for alle de, som ene og alene har Verdens

Ære og Anseelse som hojeste Maal, men for ham (Jesus af Nazareth) var dette ingen Fristelse, nej, han forkastede Forslaget med disse Ord: »Vig bag mig, Satan, thi Herren din Gud skal du tilbede«.

Fra denne Tid var der ingen Fristelse for ham i denne Verden, nej, han vidste nu, at han var i Besiddelse af den nodvendige Modstandskraft, og saaledes begyndte han sin betydningsfulde Mission med fuldkommen Selvtillid, idet han gennemforte Evighedens Planer og tilsidst besejrede Modstanderen, ja, overvandt Dodens og Helvedes Magter. Kristus staar som det mest fuldkomne Ideal i denne Verden paa alle betydningsfulde Omraader. Vi sporger vore Læsere: Hvorledes er det med Dig? har Du noget vist Maal eller Livsopgave? Hvis Du endnu ikke har fundet dit Arbejde eller ikke har nogen virkelig Livsopgave, saa er det din Pligt at prove Dig selv for at udfinde, hvad Du er bedst skikket til at udfore, og naar Du har fundet det Arbejde, som Du bedst kan udfore, saa bor Du tage fat og koncentrere alle dine Evner paa dette Omraade, og Du vil fra det Øjeblik af, da Du tager en Beslutning og udforer den, begynde at gaa fremad. — Velsignet er den, som har fundet sit Arbejde og udforer det.

Dette er Maaden, hvorpaa Du kan lære Dig selv at kende, og i Forhold til den Kundskab, Du har om Dig selv, vil din Selvtillid og Uafhængighed vokse, indtil Du kan sige med Bestemthed: Jeg vil — og Beslutningen gennemfores.

Din Tanke er din Skæbne; Du har Kraft til at modstaa alle uværdige Tillokkelser; Du ved, hvad der er Ret; Du vælger det Gode og forkaster det Onde, som en god Forretningsmand, der forstaar sit Valg. Naar Du handler i Harmoni med disse Principper, kan Du sige: For mig er der ingen Fristelser, thi jeg ved, hvad der tjener mig til Gode; jeg kender mig selv, og jeg er altid i Stand til at sige: »Vig bag mig, Satan!«

UDDRAG AF ET BREV FRA FHV. MISSIONSPRÆSIDENT HANS J. CHRISTIANSEN.

»Ungdommens Raadgiver«,

Kobenhavn, Danmark.

Min sidste Skrivelse til eder var dateret i Bergen, hvor jeg opholdt mig fire Dage. Jeg maa tilstaa, det var med rorte Folelser, at jeg om Aftenen den 18. November 1919 tog Afsked med Menigheden i Bergen. Jeg tog derfra til Kristiania,

hvor jeg næste Dag afrejste til Trondhjem, og mit fire Dages Ophold i Trondhjem var meget behageligt. Den 25. November tog jeg en rorende Afsked med den lille Flok af Soskende og Venner, der fulgte mig til Stationen. Den folgende Dag ankom jeg til Kristiania, hvorfra jeg gjorde en Tur til Drammen. Den ovrige Del af min Tid tilbragte jeg i Kristiania, hvor jeg ligesom de ovrige Steder var Genstand for megen Opmærksomhed fra mine mange Soskende og Venner. Den 11. December afrejste jeg med »Frederik VIII« i Selskab med Ældste Plowman og Fred. L. Petersen samt nogle Soskende, og for 13de Gang begyndte jeg nu Rejsen over det store Dyb, og antagelig den sidste Gang. Med et rort Hjerte tilhviskede jeg i Stilhed et omt Farvel til mine mange hengivne Soskende i de Lande, hvor min Virksomhed har været i saa lang en Tid.

Sondag den 28. December holdt jeg mit Indtog i Salt Lake City. Hvor herligt det dog var at have det Privilegium at mode sine Kære igen efter en saa lang Fraværelse.

Hermed de hjerteligste Hilsener til eder alle, unge og gamle. Levvel, thi I er Herrens Folk, hans kære Born, for hvem han har henlagt store Velsignelser, om I og vi alle tjener ham trofast. Maa Gud velsigne eder alle, onskes med hjertelig Hilsen fra eders hengivne Broder i Kristo,

Hans J. Christiansen.

KVINDENS KARAKTERTRÆK.

Hvad kan vel sammenlignes med Kvinden? Naar en Verden af Storm, Grumhed og Modgang kaster Livets Bolger over dets Bredde, hvem holder da mere trofast Stand end Kvinden? Hvem, der studerer Kvindens Natur, vil finde, at ligesom Kvinden er i Stand til at gennemgaa storre fysiske Smerter end Manden, saa er hun ogsaa i Stand til at bære Livets Genvordigheder og Ulykker med storre Mod og Standhaftighed end Manden. Tænk paa den ulykkelige Kongedatter, Eleonora Kristine Ulfeldt, der hensad saa mange Aar i Fængsel, hun er et levende Vidnesbyrd om det sidste; den Aandsstorhed og Ædelhed, hun udviste, vil staa i det danske Folks Erindring gennem alle Tider.

Naar alt synes at glippe og mislykkes for Manden, naar Modgangens Bolger synes at ville knække hans Mod og Energi, da styrkes han ofte i Hjemmets stille Fred, og ved en klog og god Hustrus Hjælp er han ofte i Stand til at udfore det, der for syntes ham umuligt.

Hvor mange ypperlige Ideer, der har haft uanet Betydning for hele Menneskeslægten, er ikke udsprunget fra Kvinden? Det er ikke for meget sagt, at der næppe har fundet en verdenshistorisk Begivenhed Sted, uden at Kvindens Haand paa afgørende Maade har virket med deri.

Da Herren satte Adam i Edens Have, gav han ham Kvinden til at være hans Livsledsagerinde her i Livet, og hun har i Sandhed været tro mod sit Kald, medens Manden i mange Tilfælde har forbrudt sin Ret til at være Kvindens Hoved. Dette Sporgsmaal maa have ligget Profeten Joseph Smith paa Hjertet, thi da han havde taget Afsked med nogle af sine Venner for at begive sig til Carthage Fængsel, hvor han vidste, at han vilde blive myrdet, vendte han sig om til dem og sagde: »Brodre, jeg formaner eder til at være gode mod eders Hustruer, thi den Dag kan komme, da I maaske ikke vil findes værdige til at modtage dem som eders Dronninger for Tid og Evighed.« Dette var de sidste Ord, de paagældende Brodre horte Profeten udtale her i Livet.

Den Hengivenhed og Kærlighed, Kvinden har lagt for Dagen, giver Skriften mangfoldige Steder Udtryk for. Det var en Kongedatter, der opfostrede den lille Israelit, Moses, trods hendes Faders strenge Befaling om at drukne alle Drengebørn under 2 Aar. Denne Moses blev ikke alene sit Folks Befrier, men tillige en af de mægtigste og storste Profeter, der nogensinde har levet. Den gudfrygtige og fromme Hanna bad i sit Hjertes Ydmyghed Herren om at skænke hende en Son. Hun modtog denne Velsignelse, og Profeten Samuel, der blev sit Folks Dommer, forte dem frem til en Velstand og Lykke som ingensinde for eller efter hans Tid.

Vi er alle bekendt med den ædle og hengivne Hedningekvinde Ruth, der fulgte sin Svigermoder Naomi tilbage til Palæstina fra Moabitternes Land. Hendes fromme Ord var: »Hvor du gaar hen, der vil jeg gaa hen, dit Folk skal være mit Folk, og din Gud skal være min Gud.« Saa stort et Velbehag fandt Gud i hende, at hun blev Stammoder til Verdens Frelser og Forloser. Det er med de helligste Folelser, at vi mindes Jomfru Maria, der blev Moder til Guds enbaarne Son, Jesus Kristus. Man kan ikke tænke sig et storre Symbol paa Renhed, Skonhed og Kyskhed end netop denne Kvinde.

Blandt Frelserens bedste Venner var de to Sostre Martha og Marie, og Herren har sikkert fundet Trost og et Tilflugtssted i dette Hjem, naar den kolde Verden haanede og forfulgte ham. I dette Hus har Frelseren sikkert tilbragt nogle af de lykkeligste Stunder i sit Liv. Det var en Kvinde, der udgod kostelig Olie over hans Hoved, forend han led Doden. Det var Kvinder, der forst modte ved Graven Paaskemorgen

og fandt Graven tom, og det var Marie Magdalene, der forst talte med Frelseren efter hans Opstandelse.

I det gamle Testamente finder vi flere Eksempler paa, at det er Kvinder, der har bragt Fred og Frelse til deres Land og Folk, naar Mændene har bukket under for Fjenden.

Der var en Del af Jodefolket blevet tilbage i Fangenskabet i Babylon, og en ung, forældrelos Jodinde blev ophojet til Landets Dronning paa Grund af sin Skonhed. Hendes Navn var Esther. Formedelst Tro, Faste og Bon formaaede hun at afværge sit Folks Udryddelse, saa de tværtimod blev hædret og voksede i Velstand og Lykke. Den gudfrygtige Enke Judith harmedes over, at Mændene i hendes Stad havde overgivet sig til den asyriske Hærs Øverste, Holoferne. Hun paakaldte Gud i Bon, og formedelst Mod og Snildhed lykkedes det hende at dræbe Holoferne med hans eget Sværd i hans eget Telt, og Joderne blev i Stand til at slaa Assyrerne paa Flugt samt gore et rigt Bytte, og Herrens Velsignelser var med dem alle Judiths Dage.

Ogsaa her i Danmark har vi haft Kvinder, hvis Indflydelse gor sig gældende den Dag i Dag, og det var en Kvinde, Dronning Margrethe, der knyttede det Baand, der en Gang forenede de tre nordiske Riger.

Den store danske Tænker Soren Kierkegaard siger: »Naar Gud vil gore et Menneske til noget stort, da gor han det forst til intet, thi Gud skabte Verden af intet.« Selv om vi er bedre underrettet, hvad det sidste Punkt angaar, findes der dog en dyb Sandhed i denne Udtalelse.

Naar man kaster Blikket tilbage, vil man finde, at Kvindens Rettigheder i Aarhundreder har været traadt under Fodder, men i deres Forsagelse og Fornedrelse har Gud oprejst og inspireret Kvinder, der har været i Stand til at frelse Lande og Riger.

Det var den profetiske Bondepige Jeanne d'Arc fra Provinsen Orléans, der befriede Frankrig fra en overmægtig Fjende og genindsatte den modlose og frygtsomme Konge. Det var Dronning Elisabeth af England, der samlede en lille Flaade mod Kong Philip og tilintetgjorde Spaniens Stormagt, samtidig med at hun grundlagde det nuværende Verdensrige England.

Kvinden har Ret til at kræve Ligeberettigelse med Manden, men der er ingen Tvivl om, at det vil være bedst for Samfundet i sin Helhed, om Kvinden ikke tog for megen Del i det politiske Liv, da hendes Plads er i Hjemmene, og derfra vil hun ogsaa være i Stand til at reformere Menneskeheden bedre end de bedste Lovparagraffer.

Carl F. S. Jørgensen.

HVORFOR KVINDER BLIVER ÆLDRE END MÆND.

(Fra »Klokken 5«.)

Er Kvinden i Besiddelse af en større Livskraft?

Statistiken i de europæiske Lande viser med Sikkerhed, at Kvinderne lever længere end Mændene. Hvis man spørger hvorfor, saa svares der: Kvinderne har storre Livskraft end Mænd. Et Ordsprog siger, at gamle Kvinder og Jernstykker er uforgængelige. Det er derfor maaske af Interesse at faa nærmere rede paa, om dette forholder sig rigtigt.

Flere Forskere, deriblandt G. M. Humphrey, mener, at det ikke alene er Kvindernes Livsvilkaar, men hovedsagelig en medfodt Livskraft hos dem, som skal være Aarsagen til, at de bliver saa gamle. Paastanden bestyrkes yderligere, naar man undersoger Livskraften efter Dodeligheden hos de to Kon det forste Leveaar, hvor Livskraften eller Dodeligheden blandt Drengene er langt storre end hos Pigerne. Med andre Ord allerede fra Fodslen af er Kvindens Modstandskraft storst.

De fleste Mennesker dor af en eller anden Sygdom, det er derfor naturligt at undersoge, hvilke Lidelser er specielle for de to Kon, for saaledes at kunne bevise, at Kvinden er i Besiddelse af den storste Livskraft.

De almindeligste Sygdomme, som optræder hos Kvinder, er: Blegsot, Nyresygdomme, Hysteri, periodisk Sindsforvirring, Migræne eller nedsunken Mavesæk — det sidste er en Folge af deres Klædedragt. Mændene derimod er plaget af Sukkersyge, Infektionssygdomme, Hjertefejl, Alkohol- og Nikotinforgiftning; de tre sidste Tilfælde trækker de storste Veksler paa Mændenes Livskraft.

Hvis man ser det fra et socialt Synspunkt, maa det maaske indrommes, at Kvinderne er de mest lidende.

Men hvorfor grasserer fortrinsvis de farlige Sygdomme hos Manden? Med Hensyn til den gule Feber viser Statistiken, at 13,042 Mænd mod 1504 Kvinder bliver angrebet. Stivkrampe faar 6 Mænd for hver Kvinde. Epidemisk Krampe 399 Mænd mod 19 Kvinder o. s. v.

Men Mændenes to bitreste Fjender er dog Alkoholen og Konssygdommene. Det er hovedsagelig disse, som foraarsager, at Livslængdens Barometer staar lavest for Mændene. Delirium optræder hos 6 Mænd for hver Kvinde.

Ikke saa faa Ofre kræves i Forplantningens Tjeneste blandt Kvinderne, men dette opvejes straks igen af de langt talrigere Selvmord hos Mænd. Ogsaa Ulykkestilfælde forekommer hyppigere blandt Mænd end Kvinder.

Men sikkert er det, at det stærkere Køn ogsaa vilde blive det længst levende, hvis det ikke var Bacchus og Venus Slaver.

HAV GODT MOD.

Hvis man onsker at være meget ulykkelig, saa bor man kun tænke paa sine egne Genvordigheder, hvor meget man har tabt og forsomt, og man vil da kun have morke Fremtidsudsigter. En uforfærdet Mand vil derimod holde Modet oppe og sende alle saadanne melankolske Tanker paa Flugt; han ser enhver Ting fra den lyseste Side, og moder han Modstand i sine Foretagender eller Uheld indtræffer, saa bringer det ham kun til at anstrenge sig meget mere. Det Menneske, som hæver sig over Livets Smaaligheder og forstaar at holde Modet oppe, bliver stedse stærkere gennem Provelser. Det er med ham som med saa mangt et prægtigt Skib, der har undgaaet at blive et Vrag ved, at dets kostbare Ladning blev kastet overbord. Mangen Mand har ved Tabet af sit Guld vundet i Sjælsstyrke og blevet mere værdig til sin ophojede Stilling her paa Jorden som Skabningens Øverste.

DØDSFALD.

(Fra »Bikuben«.)

HENRY JOHAN CROSBY

dode i sit Hjem i Salt Lake City den 19. Januar 1920 efter en langvarig og smertefuld Sygdom, 25 Aar gammel. Han blev fodt i Kristiania i 1894, hvor han blev Medlem af Kirken den 2. December 1907 og arbejdede med Iver og Nidkærhed for Evangeliets Fremgang, indtil han i 1915 rejste til Utah. Han efterlader sig Hustru og en Son.

Begravelsen fandt Sted fra Miller Ward Kapel den 22. Januar under stor Deltagelse. Br. Crosby dode med fuld Tro paa Evangeliet og i Haab om en herlig Opstandelse.

INDHOLD:

Logan Tempel 113
Tale af Ældste B. H. Roberts 114
Kend dig selv 122
Uddrag af et Brev fra fhv. Missionspræsident Hans J. Christiansen 123
Kvindens Karaktertræk.... 124
Hvorfor Kvinder bliver ældre end Mænd..... 127
Hav godt Mod..... 128
Dødsfald 128

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).